CRIME ÎMPOTRIVA NAŢIUNII

ASASINATELE DIN NOAPTEA SFÂNTULUI ANDREI

Zahu PANĂ

În după amiaza zilei de 1 Decembrie 1938, postul de radio România-Bucureşti, îşi anunţa ascultătorii că va difuza un comunicat al Corpului II Armată. După pregătirea ascultătorilor, s'a difuzat următorul comunicat:

"În noaptea de 29-30 Noembrie crt., s'a făcut un transfer de condamnaţi dela închisoarea Râmnicul-Sărat la Bucureşti-Jilava. În dreptul pădurii ce corespunde km.30 de pe şoseaua Ploeşti-Bucureşti, pe la orele 5, automobilele au fost atacate cu împuşcături de necunoscuţi care au dispărut şi în acel moment, transferaţii profitând de faptul că transportul se făcea în automobile Brek tip jandarmi, deschise şi pe timp de noapte cu ceaţă deasă, au sărit din maşini, îndreptându-se cu vădita intenţie de a dispare în pădure. Jandarmii după somaţiile legale, au făcut uz de armă.

Au fost împuşcaţi: Corneliu Zelea Codreanu, condamnat la zece ani muncă silnică şi şase ani interdicţie, Constantinescu Nicolae, Caranica Ion, Belimace Doru, autorii asasinatului comis asupra lui I.G. Duca, condamnaţi la muncă silnică pe viaţă. Caratănase Ion, Bozântan Iosuf, Curcă Ştefan, Pele Ion, State Gr. Ion, Atanasiu Ion, Bogdan Gavrilă, Vlad Radu, autorii asasinatului comis asupra lui Mihail Stelescu, condamnaţi la muncă silnică pe viaţă. Georgescu Ştefan, Trandafir Ion, condamnaţi la câte zece ani muncă silnică, pentru asasinat asupra lui Stelescu.

Atât parchetul militar al Corpului II Armată, pe teritoriul căruia s'a întâmplat cazul, cât şi parchetul civil, fiind înştiinţate, au venit la faţa locului şi au constatat în mod oficial moartea celor numiţi mai sus, de către medic, prin încheiere de proces-verbal.

A autorizat înmormântarea cadavrelor, rămânând mai departe în cercetarea cazului.

Comandamentul militar, după propunerea parchetului şi pentru motive de ordine publică, a aprobat ca înmormântarea să se facă la subcentrul militar Jilava, fapt ce s'a executat în dimineaţa zilei de 30 Noembrie a.c., prin îngrijirea închisorii militare Jilava."

Acest comunicat integral a apărut în ziarul *Universul* din 2 Decembrie 1938 şi în toate cotidianele.

După difuzarea cinicului şi sinistrului comunicat la radio, ca şi când nimic deosebit nu s'ar fi întâmplat, programul a continuat cu reclamele muzicale la modă: *"Ţi-ai făcut iar ghetele / să te placă fetele... Gladys ţi-ai luat bădie, / Gladys dela prăvălie..."*

România anului 1938, condusă de un rege destrăbălat şi criminal, Carol al II-lea, de satanica figură a lui Armand Călinescu şi de bestialul Gavrilă Marinescu, sub cârmuirea creştină a Preşedintelui Consiliului de Miniştri, Patriarhul Miron Cristea, îşi arăta adevărata faţă, dar marii noştri democraţi unde dispăruseră, de nu s'a auzit un singur protest? Se îngroapă 14 creştini ucişi, fără nici o slujbă de înmormântare? Katynul s'a făcut cel puţin pe ascuns, dar guvernanţii români puteau să-i dea lecţii şi lui Stalin.

La aflarea cinicului comunicat, chiar cel mai diletant dintre ziariştii străini aflaţi în România şi-a pus pe drept întrebarea: - Cum a fost posibil ca într'o noapte cu ceaţă deasă să se tragă focuri de armă din ambele părţi şi să nu fie rănit nici unul dintre cei care trăgeau - atacatori şi jandarmi - ci gloanţele, cu o precizie nemaiîntâlnită, să omoare, selectiv, doar pe legionarii care erau transportaţi şi ce era mai interesant, nici o maşină din cele care îi transportau, nu fusese atinsă de nici un glonţ.

Adevărata, oribila crimă, n'a putut fi ascunsă multă vreme. Căpitanul legionarilor, Corneliu Zelea Codreanu, cu cei 13 legionari au fost ridicaţi noaptea din închisoarea Râmnicul-Sărat, legaţi de mâini şi de picioare de scaunul din maşina care îi transporta, având fiecare dintre ei câte un plutonier de jandarmi în spate. La punctul dinainte stabilit, maşinile s'au oprit şi la un semnal de lanternă, fiecare plutonier, pregătit dinainte cu câte un ştreang, a pus ştreangul de gât legionarului din faţa lui şi a strâns până când şi-a dat duhul. Declaraţiile maiorilor de jandarmi, care au condus operaţia ca şi a plutonierilor făptaşi, după arestarea lor în 1940, au fost foarte detaliate în acest sens.

Sunt crime imprescriptibile! Crimele de război şi crimele împotriva umanităţii fac parte din această categorie. Tot aici se încadrează şi crimele împotriva propriei naţiuni, cu circumstanţe agravante. Pentru aceasta pot exista şi condamnări post-mortem, aşa cum există reabilitări post-mortem. O judecată post-mortem a criminalilor dictaturii carliste nu s'a făcut nici până acum, iar dacă astăzi se mai găsesc în România şi indivizi care aprobă şi exaltă crimele lui Carol al II-lea şi Armand Călinescu, se fac ei înşişi culpabili în solidaritatea cu aceste crime şi trebuesc trataţi ca atare.

Să revenim însă la celebrul an 1938, ultimul an de pace după Primul Război Mondial.

Scena politică a Europei este dominată de ţările cu regim naţionalist. Franţa eşuase în politica ei de stânga, a Frontului Popular, iar Anglia trăia în convulsiuni interne. Abdicarea regelui Eduard al VIII-lea, în 1936, n'a fost făcută doar de dragul Americancei Doamne Simpson şi ecourile plecării acestui rege popular nu se stinseseră încă.

La 13 Martie 1938, Germania anexează Austria, întărindu-şi hegemonia în Europa şi înaintând spre Răsărit. Liga Naţiunilor îşi dădea sufletul iar democraţiile apusene lâncezeau în neputinţă. Germania, învinsă în Primul Război Mondial, îşi căuta drepturile pierdute. Prin plebiscit, Sarre-ul a optat să fie înapoi la statul german, iar anexarea Renaniei nu a constituit un motiv de conflict pentru Francezi. În Martie 1938 însă, odată cu anexarea Austriei, devenise clar pentru oricine că Germania nu se va opri aici. Ţările din Răsăritul Europei, care luptaseră alături de Aliaţi pentru înfrângerea Germaniei în Primul Război Mondial, trebuiau să intre în alertă şi să prevină situaţiile conflictuale în perspectivă. Care era situaţia politică în România de atunci?

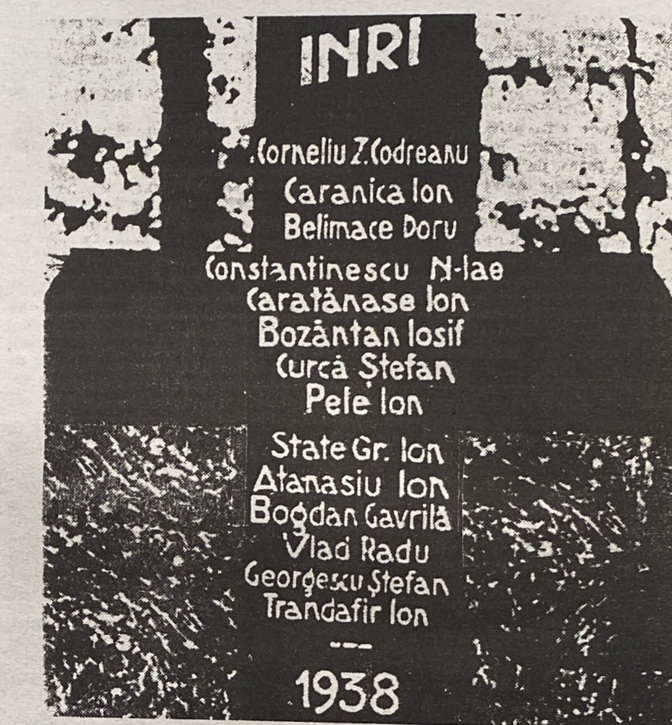
În faţa evenimentelor ce se profilau la orizont, Carol al II-lea face cel mai nesăbuit act politic în Februarie 1938, desfiinţând toate partidele politice, punând o piatră grea peste mormântul democraţiei din România. În momentul când se simţea nevoia unui echilibru politic în România, el îl distruge şi pe cel existent, Ţara rămânând ca un vultur cu aripile tăiate. Prohodul de înmormântare al democraţiei româneşti a fost făcut de Patriarhul Miron Cristea, la 27 Februarie 1938, care, în calitate de Preşedinte al Consiliului de Miniştri, la promulgarea Constituţiei carliste, a spus: *"Astăzi s'a distrus hidra cu 29 capete electorale (Democraţia română, s.n.) care a învrăjbit fără folos pe toţi, spre paguba ţării întregi. Astăzi s'a rupt păienjenişul de pe ochii cetăţenilor României întregite, ca să vadă limpede de unde vine mântuirea: dela eroica hotărîre a Majestăţii Tale"*. (M.Of. 1.3.38).

Cu câteva luni în urmă, la alegerile generale din 20 Decembrie 1937, electoratul român dăduse 86 de mandate *Partidului Naţional Ţărănesc* şi 66 de mandate *Partidului Totul pentru Ţară*. Aceste două partide, care au mers într'un pact de neagresiune în campania electorală, reprezentau cele două alternative de politică externă a României: Maniu, spre alianţa cu Anglia şi Franţa, Corneliu Codreanu sprea alianţa cu Italia şi Germania. Orice şef de stat chibzuit s'ar fi folosit de această situaţie în folosul intereselor ţării, spre a aduce la guvernare o formaţie politică sau alta, iar în caz de extremă necesitate, un guvern de Uniune Naţională, fără însă a desfiinţa nici un partid. Aşa au procedat Carol I şi Ferdinand I, înainte şi în timpul Primului Război Mondial, când şi conservatorii şi liberalii şi-au menţinut linia lor de orientare în politica externă.

Aventurierii politici din România anului 1938 au mers împotriva intereselor ţării.

Corneliu Codreanu a fost arestat pe baza unei ridicole cereri a lui N. Iorga, elita Mişcării este internată în lagăre, iar campania antigermană este în floare, când cel mai indicat act era prudenţa, cu atenţia îndreptată spre desfăşurarea evenimentelor din Europa.

Un alt om politic cu orientare spre dreapta, la care Carol făcuse un formal apel, aducându-l pentru 40 de zile la guvernarea ţării, Octavian Goga, moare destul de misterios, la 6 Mai 1938, în vârstă de numai 57 de ani. Îl urmează în luna Iulie Regina Maria, încheind după 20 de ani, cercul de aur al celor care au făptuit România Mare.

În faţa atâtor dezastre, o singură existenţă îşi lărgeşte privilegiile: Camarila regală.

Vara anului 1938 se remarca prin întărirea prigoanei contra legionarilor şi o politică externă oarbă, de totală aservire faţă de Anglo-francezi, fără nici o acoperire, în compensaţie, din partea acestora. Guvernul român dormea tihnit, cu gândul la eficienţa Micii Înţelegeri, care nu existase în realitate decât în mintea lui Beneş şi prestidigitaţiile lui Titulescu. Carol nu s'a trezit nici când la München, Anglia şi Franţa au ciopârţit Cehoslovacia, dând Germaniei intrare liberă pentru ocuparea regiunii Sudeţilor, locuită de Germani. Între 1-10 Octombrie 1938, Germania a încorporat acest teritoriu, făcând un nou pas spre Răsărit, mărindu-şi populaţia cu peste 3 milioane de Germani din fosta Cehoslovacie. Ar fi fost cazul ca cel puţin atunci Carol să-şi fi dat seama de forţele care se mişcă în Europa, mai cu seamă că din partea Germaniei venise primul pas. La 14 Octombrie 1938, Hitler i-a trimis lui Carol o felicitare - prima de acest fel - cu ocazia zilei regelui.

Politica duplicitară dusă de camarilă este însă prezentă, iar Chiorul este prea puţin interesat de binele ţării. Regele de operetă pleacă în fruntea unei delegaţii în Anglia, în vizită oficială şi apoi, în suită redusă, vizitează Franţa, Belgia şi Germania neoficial.

Rezultatul vizitei oficiale în Anglia şi a celei neoficiale în Franţa se soldează cu un fiasco total. Întregul eşafod construit de Călinescu, al unei politici comune anti-germane, se izbeşte de refuzul total al Apusenilor. Mai mult, atât în Anglia cât şi în Franţa, este sfătuit să îmbunătăţească relaţiile cu Germania, care va avea un rol în Sud-Estul Europei. La cererea făcută Francezilor, pentru dotarea armatei române cu armament francez, Daladier îi răspunde că este imposibil, pentrucă şi armata franceză are nevoie de echipament şi armament.

Prima întâlnire dintre Hitler şi Carol al II-lea a avut loc la 24 Noembrie 1938. Trecuseră trei săptămâni dela arbitrajul din Viena, unde Ciano şi Ribbentrop au atribuit Ungariei, Sudul Slovaciei. Fosta Cehoslovacie rămăsese doar o amintire, după ce Tiso proclamă independenţa a ceea ce mai rămăsese din Slovacia, cu capitala la Bratislava.

Era cazul ca toate acestea să-i fi dat de gândit lui Carol, dar înfumurarea lui sau dispoziţiile primite dela camarilă, l-au făcut să fie în permanent contratimp. Din ţară, era aranjat ca să-i parvină informaţii că Mişcarea Legionară a trecut la acte de terorism. *"În timpul şederii noastre în marea metropolă britanică ne sosesc ştiri grave din ţară. Garda de fier... săvârşeşte noi isprăvi"* - relatează Ministrul de Interne al României, N. Petrescu-Comnen.

Unii naivi, nedându-şi seama că sunt manevraţi de organele serviciilor secrete, încălcând dispoziţiile date de Căpitan, de păstrare a liniştii, au trecut la acte incompatibile cu linia de luptă morală a legionarismului. La Cluj are loc, la 28 Noembrie 1938, un atentat împotriva rectorului Universităţii, Ştefănescu-Goangă, rudă şi prieten cu Armand Călinescu. *"Oricare ar fi putut fi intenţiile lui Carol şi ale lui Călinescu, atentatul dela Cluj, care se adăuga îndelungatei campanii teroriste, a hotărît soarta lui Codreanu"* scrie E. Weber în *"The European Right: România"*, pag 555. *"Îndelungata campanie teroristă"* este un eufemism al autorului, dar faptul că această încercare de atentat a fost şi un pretext pentru executarea Căpitanului, este foarte adevărat.

La întâlnirea lui Carol cu Hitler - după presa vremii - au participat Prinţul moştenitor, Marele voevod de Alba Iulia, Mihai şi mareşalul palatului Ernest Urdăreanu.

Ce s'a discutat la cea întâlnire, este încă învăluit de incertitudine. În *"Pax americana o pax sovietica"*, Pamfil Şeicaru scrie: *"În timpul conversaţiei, regele Carol reproşează lui Hitler simpatia Guvernului German pentru Garda de Fier. Contestând, Hitler a făcut elogiul Mişcării şi şi-a exprimat stima sa faţă de valoarea politică a lui Corneliu Codreanu, arătându-şi surprinderea că Regele nu înţelege să se sprijine pe tineret, care reprezintă viitorul ţării. Regele replică, că nu admite ingerinţe în politica internă românească şi amândoi s'au retras pe poziţiile lor"*.

O altă versiune apare la procesul Mareşalului Antonescu: *"A venit vorba acolo despre «echilibrul politic». Hitler aducea vorba pe ocolite de Codreanu şi Cuza şi în toiul discuţiei, Hitler spune că el nu cere nici o excepţie în jocul politic intern al României, dar că are impresia că acel joc nu funcţionează normal. Precizează: «Nu cer nimic pentru aceste grupări, decât libertatea de acţiune». Asigură că nu le dă nici un sprijin. «Nu voi interveni niciodată pentru ele». «Niciodată?» întreabă Carol. «Vă dau cuvântul meu*

Continuare în pag. 7

Coşmarul

Tiberiu HENŢEA

În anul 1938-39 am fost pentru prima dată arestat condamnat la un an închisoare pentru răspândire de manifeste. În scurte cuvinte, încerc să redau câteva aspecte din acea odisee pe care am îndurat-o în urma unei anchete avute cu un inspector din Ministerul de Interne, care m'a trimis disciplinar la închisoarea din Suceava spre a-mi executa pedeapsa.

Peripeţii au fost multe şi mă rezum la redarea fidelă a unui COŞMAR pe care l-am avut în noaptea de 29 spre 30 Noembrie 1938.

Luat prin surpindere cu ce am avut pe mine, cu un mic geamantan, pus în lanţuri, am ajuns la închisoarea Suceava.

Pentru toată conducerea închisorii am fost o noutate, eu fiind singurul legionar în toată închisoarea.

În această închisoare de piatră, am fost izolat, singur în celulă, cu regim sever disciplinar. Singura persoană cu care puteam să vorbesc a fost deţinutul evreu Strulovici, un escroc care avea funcţia de planton şi frizer. Astfel, am aflat că în închisoare erau peste 120 de Evrei comunişti, care se mirau de apariţia mea în Suceava. Era frig şi mâncarea foarte slabă, primeam ciorbă de sfeclă şi varză opărită, care în scurt timp m'a slăbit, fapt care i-a făcut pe comuniştii evrei să-mi trimită prin Strulovici un pachet de alimente, pe care categoric l-am refuzat.

Chiar gardianul Palmarciuc era îngrozit de viaţa pe care o duceam, hrănit doar cu ce primeam dela cazan.

Îmi făcusem un program de rugăciune, şi cântam la geamul care dădea spre obor. Duminica, mergeam la capela închisorii unde cântam câte o pricească şi toată conducerea mă aprecia.

Pe cele trei scânduri de grosimi diferite al patului de fier, m'am culcat sufleteşte agitat. Şi de aici începe COŞMARUL, sau visul care îmi prevestea ceva; pot spune că am fost un martor ocular la cele ce am să le amintesc. Spre deosebire de alte nopţi, visul în care intrasem era clar, era VISUL ADEVĂRULUI, un adevărat coşmar de groază. Se părea că eram într'o cetate prin care mişunau o mulţime de ostaşi cu epoleţi şi brandemburguri pe hainele lor de paradă, ce aşteptau o inspecţie sau un ordin de atac.

Am văzut ofiţeri, venind cu maşini mari, care grăbiţi se certau între ei. Deodată mă văd într'un atelier de fierărie unde auzeam bătăi cu ciocanul pe nicovale. Pentru o clipită, m'am văzut în fierăria unde aproape cu 3 ani ceream să iau parte la şedinţă. Am văzut o icoană căzută pe jos, apoi nişte fierari din vremi medievale băteau cu ciocanul pe tăişul unor săbii.

O altă imagine mă pune în **faţa unor oameni îmbrăcaţi în haine albe,** cu căşti coloniale pe cap, ce se mişcau în şir indian. În acest timp, mă zvârcolesc transpirat, fapt care m'a făcut să-l aud pe gardian în uşă.

Un du-te vino de oameni cu grade vedeam în visul reluat care părea că mă poartă spre nişte prăpăstii. Mă vedeam din nou în fierărie, de unde auzeam: **"aici nu ai nimic de primit, ai numai de dat"**. Deodată, m'a cuprins o bucurie, am văzut 14 oameni în haine albe ca plutind prin ceaţă, ca apoi să-l văd pe CĂPITAN cu lanţuri la picioare. În hainele lor albe, cei 14 păreau că sunt nişte îngeri ce aveau aripi la umeri ca să-şi ia zborul spre undeva, spre unde, nu puteam eu înţelege. Din nou mă văd în faţa CĂPITANULUI, în poziţia de drepţi, în timp ce el mă măsura din ochi, ca apoi să-l văd pe IISUS urcând pe munte.

Trezindu-mă din coşmar, zvârcolindu-mă pe cele 3 scânduri, eram transpirat, cu cămaşa ruptă şi strigam **NU PLECAŢI. NU PLECAŢI.** Adormind din nou, auzeam zgomotul unui motor în care scurte comenzi mă făceau să înţeleg că cei 14 erau urcaţi în maşină, împreună cu soldaţi care aveau LIANE din junglă, dar şi pistoale la centură. De undeva, auzeam din depărtare tunete, care mă înfricoşau şi împingeau spre o mare prăpastie gata, gata să cad în ea. Din nou, du-te vino de oameni grăbiţi, se perindeau sub ochii mei înlăcrămaţi. Vedeam nişte făclii care dădeau unele semnale, în timp ce mâini uriaşe, cu unghii, m'au prins de gât să mă sugrume. O împuşcătură, parcă de trăznet, a dat semnalul ca să-i văd pe cei 14 cu LIANELE la gât. Ca prin minune văd chipul CĂPITANULUI şi un tunet ce despica cerul m'a săgetat prin inimă. Am început să strig, NUMAI TATA DE N'AR MURII, NUMAI TATA DE N'AR MURI; după aceea, i-am văzut întinşi pe jos lângă maşini.

Trezindu-mă, îl loc de sudoare, vedeam în starea aceea de veghe un stol de ciori dând târcoale deasupra celor ce au fost împuşcaţi înainte ca să se facă ziuă.

Imaginea aceea mă urmărea, nu mă lăsa în pace, parcă zburam însoţit de Arhanghelul Mihail, în căutarea celor ce au dispărut toţi, într'o groapă comună, ca să fie mistuiţi de otrăvuri, ca să li se piardă urma.

Aproape de orele 15.00, vizeta s'a deschis şi gardianul mi-a dat un ziar ca să-l citesc. Pe prima pagină am citit comunicatul Guvernului, prin care se arăta că: CORNELIU ZELEA CODREANU, împreună cu cei 3 NICADORI şi cei 10 DECEMVIRI, au fost împuşcaţi în urma încercării de a evada în timpul transportului dela închisoarea Râmnicul Sărat, la Jilava.

Am început să plâng şi tremurând cu ziarul în mână am strigat: CRIMINALII l-au ucis pe CĂPITAN. Nimic nu era mai îngrozitor ca această veste. Parcă nu-mi venea a crede, recitesc din nou şi-i întreb... BUCUREŞTIUL mai există? Moartea CĂPITANULUI, se cunosc autorii morali şi ucigaşii din guvernul ASASIN, trebue pedepsită.

În ce lume trăim fraţilor? Cum este posibil să se comită asemenea crime? Păcat că sunt aici, căci aşa paşnic cum mă ştiţi, la această odioasă crimă voi trage în cei ce îi ştiu că sunt vinovaţii odioaselor crime.

RAPORT

În faţa jertfei tale, CĂPITANE
Mă'nchin acum cu sufletul durut
Ca un ostaş ce-am fost pe sub prigoană
Un LEGIONAR prin luptă grea trecut.

Mi-am dăruit credinţei legionare
Viaţa întreagă plină de elan
Şi-am dăinuit prin ani de închisoare
Să fiu acum din lupte veteran.

În tot ce-am pătimit o viaţă'ntreagă
În suflet te-am avut prezent oricând
Şi'n toată suferinţa ce ne leagă
Pe TINE te-am avut în visul meu arzând.

M'am străduit să fiu la înălţime
Şi n'am cârtit în lanţ când era greu
M'am ridicat prin rugăciuni intime
Sperând în bunul Dumnezeu.

Îţi multumesc fierbinte CĂPITANE
Că m'ai făcut să cred şi a lupta
Să fiu acum prin uneltiri duşmane
Un legionar călit în oastea ta.

Primeşte cald raportul meu ce-ţi spune
Că Legionarii tăi te cântă azi
Că în Mileniul trei măreaţa Legiune
Va deveni izvor în inimi calzi.

Tiberiu HENŢEA

NOAPTEA SFÂNTULUI ANDREI

Urmare din pag.6

de onoare că niciodată!>>" (Ziarul *"Semnalul"*, 7 Mai 1946.

Din *"Memoriile"* lui I. Mocsony-Styrcea reiese o altă versiune: *"România - a spus Hitler - era chemată acum a se hotărî pentru Reich sau împotriva lui, dar răspicat, deschis, cinstit şi sincer şi imediat, nu mai târziu, când ar avea cuţitul la gât. Dacă va accepta alianţa oferită, va primi imediat garanţia graniţelor ei actuale"*. Carol a respins alianţa oferită, pe care o va cere ulterior, dar va fi prea târziu. Îi ajunsese *"cuţitul la gât"*.

La 36 de ore după întoarcerea în ţară a lui Carol al II-lea, Corneliu Codreanu şi cei 13 legionari zăceau ucişi prin sugrumare. Orice punte de înţelegere cu Germania a fost ruptă definitiv. Pentru liniştea lui, Carol a acceptat o serie de schimbări comerciale, net favorabile Germaniei, dar nici Hitler, nici guvernul german nu mai credeau în sinceritatea regelui şi a partidului său de circ, cu pretenţie de model naţional-socialist sau fascist. Pedepsirea ţării care suporta în fruntea ei un asemenea monstru, se apropia de scadenţă.

Duplicitatea politicii lui Carol al II-lea a schimbat şi cursul evenimentelor din Europa. Pentru câştigarea timpului pierdut în speranţa că România va merge pe drumul anti-comunist şi va uşura efortul pornirii campaniei din Răsărit, Hitler a fost obligat de politica forţelor anti-müncheneze anglo-franceze, care tratau la Moscova o alianţă cu URSS, să încheie tratatul din 23 August 1939 cu Sovieticii. Războiul cu Anglia şi Franţa, nedorit de Hitler, a fost provocat de aceste ţări, astfel că planul german de înaintare *"Drang nach Osten"* să fie amânat şi să ducă la marea conflagraţie a celui de-al Doilea Război Mondial.

Asasinarea legionarilor a zguduit pe toţi cei care au aflat, prin monstruozitatea ei.

Hitler a ordonat ca toate decoraţiile şi medaliile distribuite de Carol, oficialilor germani, să fie imediat înapoiate ambasadei române.

Ministrul de Externe al României, N. Petrescu-Comnen, adversar al legionarilor, este în total dezacord cu cele făptuite. El nota: *"Joi 1 Decembrie fui informat de un prieten că în noaptea precedentă, 13 legionari în frunte cu Codreanu... fuseseră împuşcaţi... În mod intuitiv, am avut imediat sentimentul că se comisese mai mult decât o crimă, o greşeală ce avea să aibă urmări dezastruoase pentru ţară şi pentru suveran... Cerui să văd pe Urdăreanu. La ora 7 avui cu el o conversaţie, cu prilejul căreia îi spusei că am un sentiment net că moartea lui Codreanu va crea ţării mari complicaţii"*.

Ziarul *"Republique"* din 5 Decembrie dela Paris scria, referitor la asasinarea Căpitanului: "*Evenimentul poate să compromită apropierea germano-română. O răceală a Germaniei faţă de România ar agrava ameninţarea revizionismului unguresc. Motivul principal pe care-l avea Bucureştiul să strângă relaţiile cu Berlinul era speranţa de a obţine din partea Reichului garantarea frontierelor sale, ori, această apropiere era azi compromisă*".

Astăzi, la 56 de ani după oribilul asasinat, orice speculaţie politică este de prisos, pentrucă rea sau bună, răzbunătoare, vicleană, naivă ori perversă, istoria a trecut peste noi, lăsând în urma ei scrum şi sânge.

Corneliu Zelea Codreanu a trecut în legendă şi mit. El este etalonul după care se măsoară valorile morale şi politice, şi nimeni mai bine ca poeţii, aceste antene ale neamurilor, nu a sesizat mai bine apariţia sa mesianică pe tărâmul României Mari. Dacă altădată l-am citat pe Tudor Arghezi despre Căpiatn, astăzi redau doar câteva versuri scrise de Lucian Blaga în sugestivul poem *"NOEMBRIE"*:

Am pierdut, vai, ce-am pierdut?
Vatră caldă, drum bătut.
Am pierdut soare şi lună.
Golul cine mi-l răzbună?

Zahu PANĂ

PARALELE ISTORICE

LEGIONARISM - COMUNISM

Urmare din pag. 4

Codreanu. In mod conştient, acum, el se va dărui total cauzei sale, cauza naţională care, va fi în mod lucid, fără coerciune.

De partea cealaltă, pe lângă minciuna subtilă, sloganele bine ticluite, combinate cu forţa brutală, individul care s'a supus trăieşte, - într'un mod vulgar - pentru a doua oară fenomenul renaşterii, când omul este centrul universului. Nimeni şi nimic nu-i mai presus decât el. Cel puţin aşa i se lasă să înţeleagă, din moment ce mai era numit şi cel mai preţios capital!!!

Analitic deci, ar rezulta o oarecare asemănare cât priveşte subordonarea individului, chiar dacă foarte transparentă.

Aceste exemple ne sunt suficiente să facem o paralelă pertinentă între ceea ce a fost şi va fi o idee majoră şi aberaţiunea secolului XX, comunismul, care ajutat de puterile oculte, de împrejurări şi de şansă, s'a impus totalitar peste ţara românească.

Comunismul deci, această ideologie păgână, rodul unor furtişaguri filosofice, îmbrăcată în dogme şi *"principii"* totalitare, nu cunoaşte jumătăţi de măsură. Eşti cu noi or împotriva noastră! Comunismul nu ştie ce-i îngăduinţa faţă de cel care nu înţelege să i se supună. Abruptă şi violentă până la fixism, această supremă aberaţiune va ataca individul fără menajamente. Comunismul nu se va mulţumi decât atunci când societatea i se va aşeza la picioare. Cu toată această brutalitate sălbatică, folosind cu abilitate elementul propagandistic, îl va determina pe noul aderent să creadă sincer, că aceasta a fost singura cale dreaptă (!) de a se realiza omul de tip nou!!!

Există o particularitate perfect explicabilă în conştiinţa *"omului de tip nou"*, care îl face să devină impasibil la suferinţele celor din jur, atunci când este vorba de propria-i ascensiune; când simte că şi moartea altora i-ar putea netezi calea către vârf. Ne mai avându-l pe Dumnezeu, el nu mai are dragoste. Şi fără dragoste nu există altruism, nu există îngăduinţă şi nici lacrima bucuriei, de a suferi pentru pătimirile semenilor tăi.

În acest moment, comunismul şi-a îndeplinit misiunea. A distrus mitul Dumnezeirii, creind mitul inumanităţii. Câtă devastare morală.

Doctrinei legionare, mai exact, Mişcării Legionare, nu i s'a îngăduit să existe decât zece ani, cu intermitenţe.

În zece ani însă, ea a pătruns atât de adânc în conştiinţa neamului românesc, încât, ea va fi una din alternativele majore pentru viitorul ţării.

Două sunt momentele în care Mişcarea Legionară a punctat miraculos în istorie. În funcţie de aceste două momente, a fost caracterizată şi urmărită cu înverşunare de oculta internaţională şi elementul detracat din interior.

Primul moment rămâne anul de referinţă 1922, când toată acea superbă mişcare studenţească a fost condusă de viitoarele elite legionare, Corneliu Codreanu, Ionel Moţa, Radu Mironovici, Vasile Gârneaţă, Iaşinschi, Banea ş.a.m.d.

Acel 1922 a fost momentul hotărîtor, când destinul naţiunii româneşti a fost salvat de acel tineret, care însemna de fapt primul act de mare solidaritate românească ce a stăvilit invadarea naţiunii de venetici ce s'ar fi vrut stăpâni, iar băştinaşii servitori.

Era prima victorie închinată naţiunii.

Peste cincisprezece ani, Mişcarea Legionară va face dovada unei maturităţi surprinzătoare, când, Corneliu Codreanu a făcut alianţă cu Iuliu Maniu, în vederea alegerilor parlamentare. Pentru prima dată în istoria politică românească, partidul de guvernământ, - atunci liberalii - nu va reuşi acea majoritate care să-l ţină în continuare la conducere. A fost triumful demnităţii celor doi mari patrioţi români.

Această victorie legionară în alegeri, 15% din electorat, urmând *"afrontului"* adus ocultei în 1922, au hotărît destinul acestei idei majore. Pezevenchii politici cu aere de stăpâni ai lumii, au hotărît exterminarea celui mai frumos entuziasm românesc. A urmat un genocid la scară naţională. Ordinele de asasinare a elitei legionare, a tot ce avea mai bun naţiunea, curgeau neîncetat din spre statele *"democratice"* ale Occidentului. Se lucra banditeşte. Verbal. Fără să rămână dovezi.

Cu toate acestea, azi comunismul este în cădere vertiginoasă; grupuri interesate, cam aceleaşi din trecut, îl mai ţin în viaţă, cu mască de oxigen, prin China şi alte câteva ţări asiatice. Curând va fi doar o poveste urâtă.

Ideologia Legionară începe să renască sub privirile stupefiate ale călăilor.

Ovidiu VASILESCU